

Dygdargóðar vørur framleiddar av sjónveikum

Fríggjadagin 20. november letur upp ein forkunnug framsýning og jólasøla í Smiðjuni í Lítluvík við alskyns vørum. Tað er Sjóndepilin, ið letur upp jólasølu hjá stovninum við vørum, ið borgararnir á stovninum hava framleitt.

Sjóndepilin er ein stovnur, ið veitir ráðgeving til fólk, ið eru blind ella sjónveik.

Endamálið er at stuðla sjóntarnaðum til sjálvbjargni í heimi, skúla, arbeiði og frítið. Eisini verður skipað fyri ymiskum skeiðum t.d. fyri avvarðandi, starvsfólk á arbeiðsplássum, barnagørðum og skúlum. Virksemið hjá Sjóndeplinum er í dag skipað í trýggjar sjálvstøðugar eindir:

- Ráðgeving
- Dagtilhald
- Verkstaður

Dagtilhaldið á Íslandsvegnum er virkið trýggjar dagar um vikuna. Tað er ymiskt, hvussu leingi fólk eru á stovninum. Nøkur koma klokkan níggju um morgunin og eru til staðar allan dagin, meðan onnur eru í nakrar tímar. Flestu av teimum búa heima hjá sær sjálvum, men tá tey eru á dagtilhaldinum, fáa tey kaffi, frukt, mat og annað gott frá starvsfólkunum.

Umframt virksemið á sjálvum dagtilhaldinum á Íslandsvegi, so hevur Sjóndepilin eisini ein vardan verkstað og handil á Traðabrekku 1, har fólk hava møguleikan at keypa vørurnar alt árið, ið verða framleiddar á Sjóndeplinum.

– Vit leggja dent á, at vørurnar eru serstakar. Fólk skulu kenna tað aftur, og vita, at hetta er tær dygdargóðu vørurnar frá Sjóndeplinum. Hetta er framleitt av sjónveikum, og í summum førum blindum fólkum – men hetta sæst ikki aftur á góðskuni, siga starvsfólkini á Sjóndeplinum.

Á jólasøluni kunnu fólk ognar sær vørur sum teppir, skjúrtastoff til føroysk klæðir, hálsturriklæðir, koddar, dúkar, borðrennarar, undirløg, viskustykkir. Eisini ber til at keypa vørur úr horni og beini sum oyraringar, horn, lyklaringar, salatskeiðir, kambar, oyraringar og eina rúgvu aftrat.

Jólasølan letur upp 20. november í Smiðjuni í Lítluvík, og letur aftur týsdagin 24. november.

Tað er so deiligt at vera her á dagtilhaldinum á Sjóndeplinum

Í eini stovu á Sjóndeplinum sita átta eldri kvinnur og arbeiða við ymiskum handaligum, tá Vikublaðið er á vitjan.

Miðalaldurin er høgur í rúminum, flestu kvinnurnar liggja um eini 90 ár, men tað sæst ikki aftur á lagnum, har tær sita og skemta sínámillum.

– Tað er so deiligt at vera her. Eg gleði meg hvønn týsdag at koma her. Satt at siga, so gongur tíðin alt ov skjótt, tá man er her. Áðrenn man veit av, so er dagurin liðugur, og man skal heim aftur, siga tær við ein munn.

Flestu av teimum, ið eru á stovninum hendaðan dagin, eru kvinnur, ið hava trupulleikar við sjónini, men enn búa heima hjá sær sjálvum. Dagtilhaldið hjá Sjóndeplinum gevur teimum møguleikan at koma út og tosa um alskyns viðurskiftir.

– Tað kann ikki samanberast at sita einsamøll heima, og so sleppa at sita

her. Her sita vit og práta og skemta. Vit tosa um alt millum himmal og

jørð, so sum tíðindini í sjónvarpi og útvarpi, politikk, sjeikar, minnir og slekt.

Kanska serliga tey bæði seinnu, tí nú eru vit so gamlar, og hava so nóg

aftur at minnst á, siga tær at enda.